

DE BAANBREKER

ORGAAN VAN DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDERS JEUGD

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 229 — AMSTERDAM

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per 6 nummers franco.
Propaganda-nummers 5 cent.

JONGEREN STAAT OPI

Jongeren staat op, want de tijd waarin wij leven roept ons tot opstand! Breekt de band die je bindt aan de slavernij. Nog ben je jezelf niet geworden kameraad; nog behoort je lichaam, je sterke hand, en ook je geest aan je patroon en zijn helpers.

En waarom? Wat is je loon? Wat is je leven? Je zwogert urenlang in de fabriek en het schamele beetje wat je je moeder kunt geven, kan de ellende de deur niet uithouden. En als je wat zakcenten over hebt, in wiens zakken komen ze dan weer terecht? In de geldbuidel van de bioscoopkapitalisten, in de brandkast van den alcoholsjacheraar, van den sigarettenfabrikant.

En wat doen ze met jouw zuurverdiende geld? Ze maken hun organisatie sterker tegen je! Ze betalen er de politie mee, om op je los te laten rammen als ze dat noodig vinden. Ze laten aan onze klassegelovenden: gasbommen maken opdat de proletariërs er elkaar mee vermoorden.

En ze verpesten je geest door hun detectiveromans!

Ze hebben je lichaam, en ze hebben je geest. Van jezelf heb je niets meer. Je bent loonslaaf. Of je bent erger nog: werkeloos. Dan ben je eerst recht hun slachtoffer. Dan moet je naar de werklozenkas van de vakvereniging, waar de leiders loeren op 'n kansje om je kwijt te raken omdat je een gevaar bent voor hun baantje, hun salaris. Of je moet naar 't arbesteduurs, in stinkende zalen, waar je toch niks krijgt, of waar door 't gluisperige spionnensysteem, ze ook je laatste restje menselijkheid smooren.

Zoo wordt je gesart aan alle kanten. En misschien weet je het niet eens. Misschien voel je het niet!

En toch, jij met je nog jeugdige hart, die nog kunt mensch worden, je zult je verzetten, je moet je verweren en opstaan.

Opstaan waartegen?

Opstaan tegen de onderdrukkers! Opstaan tegen de justitie, die onze vaders om het stelen van een brood de gevangenis inwerpen; opstaan tegen de legerautoriteiten die onze broeders voor een nieuwe menschen-slachting, drillen. Tegen de scholen die de jeugd met vaderlandsliefde en gehoorzaamheid aan het gezag, verpesten. Opstaan tegen de kerken die tevredenheid preeken en domheid zaaien.

Opstand tegen de parlementen die de verslechteringen bekleetsen en bekongelen. Tegen de vakbonden die onmachtig zijn om te strijden, de vakbonden die je afhouden van staken, bang voor de kassen, bang voor de verbreking van hun band met de uitbuiters, de collectieve contracten, de baantjes!

Eenheid in Duitschland?

We ontvingen 20 Aug. een brief van Kameraad O.W. waaruit wy het volgende, het belangrijkste, voor onze lezers aanhalen:

„Tydens de laatste gebeurtenissen hier, is er tusschen de Berlynsche en Essensche richting in Berlin-Pankow, een zoowel praktische als politieke eenheid tot stand gekomen, die haar uitdrukking vond in gemeenschappelyke propaganda, gemeenschappelyke besprekingen en gemeenschappelyke leiding. Waarschynlyk is dit op meer plaatsen geschied.

Het H. B. der „Berlyners“ (en waarschynlyk ook der „Esseners“) is het daarmee niet eens, maar de „Berlyners“ (het H. B. der K. A. J. D. o. a.) verzetten zich tegen dit bekrompen parteygoisme en zyn met ons tot aan het einde der Algemeene staking te samengebleven.

Binnen eenige dagen vindt een vergadering plaats waar wy zullen beslissen of we verder tesamen zullen werken.

Naar myn verwachtingen zal dit wel geschieden en zal dan van de K. A. P. D. van beide richtingen-zooewel van de buitenlandsche kameradengeeischte worden ons voorbeeld te volgen.

De ledenvergadering van de Essenerichting te Berlyn, die zoojuist plaats vond, heeft niets tegen de praktische eenheid zooals zy op Pankow was, ingebracht.

De groep Spandau (eertys de meest fanatieke tegenstander der eenheid) zelfs liet verklaren dat gebleken is dat een gesloten optreden van de beide K. A. P. en noodzakelyk is.

De brief eindigt met een oproep aan ons om direct aan 't werk te gaan om geld te verzamelen dat gedrukt zal worden om de eenheidsopgaven op groote schaal door te zetten.

Het spreekt vanzelf dat we dit volgaarne doen en wekken K. A. P. ers en geestverwanten dan ook op direct geld voor dit doel te sturen aan de Administratie van onze krant: Vrolikstr. 229. A. Verduin.

Die Arbeiter-Oppeposition in Russland.

door A. Kollontai.

Bovenstaande brochure bevat een zeer scherpe kritiek op de „Sovjetregering“. Het geschrift is daarom zoo belangrijk, daar hier een kommunistische arbeiderskritiek geleverd word, niet door een K. A. P. er of K. A. J. er, maar door een lid van de Russische C. P. zelf, neen meer nog: Kollontai is thans gezant van de „Sovjetregering“ te Zweden.

Het boekje is wel in 't Duitsch geschreven, maar is gemakkelijk te lezen, daar het in latynsche letters is gedrukt.

Wy voegen er nog aan toe dat het in Russland zelf verboden is.

In Holland te verkrygen a f. 0.25 by de Komm. Arb. Boekhandel; B. Verduin, Vrolikstr. 271, A'dam.

De K. A. Boekhandel levert ook nog de 55 bekende teekeningen van George Groß: „Das Gesicht der Herrschende Klassen“, voor f. 0.45.

Abonnees die de 2e Jrg. niet betaald hebben, kunnen wy de volgende krant niet leveren.

De Adm.

Steunt het eenigste kommunistische Blad, wat in Nederland verschynt. Stuur ons Geld.

lejarische Moraal“, maar ze schryven dat het een goede brochure is.

C. is Anarchist maar hy juicht de actie van de Kapitalistische Staat, voor den Zomertyd, toe.

C. is voor geweldadige verdediging der bedryven, maar onderschryft ook de beginselverklaring van het I. A. M. V. dat voor de vakverenigingen is en een anti-geweldstandpunt inneemt.

Wat de sabotage van stakingen betreft die in genoemde „goede“ brochure wordt aanbevolen, daarover lezen wy op bidz. 8: „Wy mogen aan geen enkele actie deelnemen die in welke vorm ook, kleine of groote voordeelen biedt, al gaat die dan ook in naam van een, het gezamenlyke proletariaat omvattende nationale of Internationale loonstaking“.

C. vraagt wat er nu nog over bleef. Wy antwoorden: te constateeren dat Constandse evenals de oude leiders een doortrapte Opportunist is. Men kent het spreekwoord: Zoals de Wind waait, waait z'n jasje. Daaraan kan voor Constandse nog bygevoegd worden: Ter wille van de smeer likt de kat de kandelaar.

We hebben je dóór, mannet je, en we roepen het klasse-bewuste deel van het proletariaat op, om ons te steunen ook zulke individuen, die met god en den duivel gaan, te probeeren den pas af te snyden.

Ter Informatie van Partygenooten en Geestverwanten.

Schryver dezes, ceer. van afd. A'dam der K. A. P. N. en lid van de jeugdgroep, heeft als afgevaardigde van de K. A. J. op een congres te Berlyn, aldaar bygewoond;

Een gecombineerde zitting van de Party-Union Berlynsche richting. Een gecombineerde zitting van de Party-Union Essener richting. Een H. B. verg. der Party Berlyner richting. Een H. B. verg. K. A. J. D. Hy heeft o. a. een onderhoud gehad: met 3 leden van het exec. comite der K. A. I. te weten de kameraden: K. Schr., K. Fr., en D. en met de „Essener“ O. W.

Op de vergaderingen bleek van een principieel verschil niemendal. Integendeel, beide richtingen behandelten toevallig (?) dezelfde zaak, n. l. de crisis in Duitschland, met dezelfde argumenten.

Mede op verzoek der mededeelers om dit de kameraden in Holland te vertellen, het volgende ter informatie:

Inzake de Taktiek voor Duitschland hebben beide richtingen dezelfde meeningen. „De Berlynsche organisatie der Berlynsche richting is op den goeden weg. Van reformisme is niets meer te bekennen. Hun krant bevat uitstekende artikelen.“ (K. Schr.)

Inzake de Wedervereeniging staan vele kameraden niet alleen og het standpunt dat deze noodzakelyk is, maar ook dat er voor gewerkt moet worden. „Niet het oplossen vaan de eene organisatie in de andere moet vooropgesteld worden, maar de samensmelting der twee organities.“ (O. W. en K. Schr.) Ook de K. A. J. D. staat op dit standpunt, standpunt welk de K. A. J. groep steeds gepropageerd heeft.

§ Dit stuk was bestemd voor de Komm. Arbeider. Wy plaatsen het hier (daar de K. A. nog steeds niet verschynt) eenigszinds bekort.

De Redactie.

Wat de taktiek voor Nederland betreft, zyn allen het erover eens dat het idioot was in dit land de geschillen over de dragen. Allen keuren een splitsing ten scherpste af en onderschryven het standpunt ontwikkelt in Baanbreker No. 1, wat de taktiek betreft. By een discussie daarover deelde een lid van de ex. K. A. I. (kam. K. Fr.) mede, dat ook in Rusland door de K. A. P. ers, gansch anders dan in Duitschland dient te worden opgetreden. Daar is zelfs een groep die op het standpunt staat der K. A. I. nog in de Russische C. P.

De manier waarop de P. A. J. groep in Nederland werkt wordt als de juiste erkent. Een geregelde correspondentie zal dan ook voortaan tusschen K. Fr. en de K. A. J. plaats vinden.

Kameraad K. Fr. vroeg nog speciaal daarop Wyzen dat de functionarissen der K. A. P. N. in 't geheel geen informaties geven, en de verkoop van Brochures en kranten van de K. A. P. D. niet ter hand genomen wordt.

Schryver dezes deelde mede dat het nieuwe P. B. der K. A. P. N. bezig is aan de opstelling van een stuk vor de K. A. I.

Amsterdam, 15. Aug. '23.

Armenzorg.

Die armenzorg is toch maar een zegen in de maatschappij. Weet je wat ik alleen niet kan uitstaan — dat je dan ook niet uit je sloppen of hollen mag kruipen.

't Is erg sentimenteel wat ik nou schryf, Maar, jongens, juist je soms wser zoo'n klap die je oogen opensperst. —

Ze zaten naast mekaar in een stranstool, hand in hand. En daardoor vielen ze op. Want, niet waar. Wy menschen zitten niet in 't openbaar handje in handje: zitten jou vader en moeder soms zoo?

Alleen als ze 40 Jaar getrouwd zyn, of zoo. Nu dit waren heel ouwe proletariërs. En omdat ze zoo „raar“ deenen, hand in hand zaten, vielen ze op.

Ze waren zeker wel samen in een heel gelukkige bui; daarom deden ze zoo overdreven.

Wat wou't ongeluk? Een ambtenaar van 't arbesteduurs zag ze; hy kende ze, want ze trokken van de steun. En die redeneerde: van je steun naar Zantvoort dat kan niet. En kunnen je kinderen je naar Zantvoort laten gaan, dan kunnen ze je ook wel onderhouden. En bovendien: in badstoelen zitten. Proleten die aan 't strand zyn, hooren met hun longement in 't zand, tegen de duinen te liggen.

Zoodat hy hun noteerde voor een nieuw onderzoek en hun „steun“ gevaar loopt.

Ze hadden 'm wel gezien, maar 'm natuurlyk niet gezien. Toen ie later terugkwam waren ze weg, gevluht als opgeschrikte arme, ouwe diertjes.

Was hun heele dag verknoeid. Ik weet het niet. Misschien hadden ze niet eens steun noodig. Misschien ook wel.

Maar zie je ik kann zoo'n stelsel niet vdragen, waarin een arme, ouwe slokker, die nog gesteund moet worden na een leyen van hard werken, dat zoo iemand niet eens het ongestoord pleziert je van een dagje naar buiten gegund kan worden; dat je dan asceet (onthouder van alle „wereldsche genietingen“ moet zyn tegen wil en dank.

Sentimenteel he?

soortgelijk voordeel, of als het niet anders kan, met zoo klein mogelijk nadeel de staking doorbrengen. De leiders hebben er immers voor te waken, dat de arbeiders het geloof in de vakbonden gaan verliezen, hetgeen tot direkt gevolg zou hebben een desorganisatie, waarmee het baantje der heeren gemoeid zou zijn. Maar arbeiders, en jongere arbeiders, wat had dan moeten geschieden? Want daar komt het toch op aan!

Allereerst is het noodig, dat de arbeiders eindelijk begrijpen, dat ze hun actie **zelfstandig** moeten voeren, d.w.z. zonder hun direkten vijand, den vakbond. Daarvoor in de plaats hadden **zelfstandige comité's** uit het visschersbedrijf zelf gekozen moeten worden. die den wil der visschers wisten uit te voeren tot het uiterste. Dat deze wil nog veel te bescheiden is en dat de stakers nog niet begrepen hebben het groote doel: **het Communisme**, de productiemiddelen in handen der arbeiders, zijn dingen, die de arbeiders te leeren hebben en juist in den strijd. Maar dan ook in den zelfstandig gevoerden strijd. Wat een ongelukkige machtsontplooiing is het evenwel, wanneer de visschers staken, terwijl de haven- en transportarbeiders rustig aan het werk blijven en nauwelijks notitie nemen van de staking en zich al solidair denken, wanneer ze wat geld bijeen brengen. Het bestuur der federatie zeide wel: zoo noodig stellen alle organisaties van het N.A.S. zich achter deze staking. Maar wanneer is het dan noodig, heeren van den „revolutionairen” vakbond??

Neen, een staking tot het uiterste doorvoeren wil zeggen **uitbreiding**, solidariteitsstakingen, machtsontplooiing. Misschien om toch den nederlaag te lijden, materieel, maar gestaald en fier naar den geest, dus toch een overwinning! De visschers zouden wat wakker geschud zijn, hun toestand wat beter begrepen hebben. wat van den klassenstrijd hebben geleerd, hun grotere taak als arbeiders, de omvorming van de productiewijze van een kapitalistische in een communistische, welke taak later nog meer van hen zal gaan eischen. wat duidelijker gezien hebben.

Thans was dit anders. Het bleef maar een vonkje, spoedig weer uitgetrapt door de misdrijven der vakbonden, de organisaties der arbeiders, die dezen reeds lang als oud roest hadden moeten wegwerpen.

Jongere en oudere arbeiders, dat zijn de lessen, te leeren uit deze staking.

Koning, Generaal en Hofnar.

Er verschijnt in dit land een dagblad „De Tribune”. Nog niet zoo heel lang geleden dacht je bij dezen naam aan ernstigen, onverzoonlijken klassenstrijd. Nu denk je direct bij 't hooren van dien naam aan 't Stuiversblad of „Amusante Weekblad”. Niet dat genoemd dagblad op 't zelfde peil staat. Oh, neen! Het is veel amusanter en geestiger wat z'n moppen betreft.

Die zijn zóó origineel dat de hofnar van Koning David, Rewochem geheeten, (hij heeft zichzelf niet ten onrechte dezen klassieken naam toegedaacht) zich eindelijk tot moppen-schrijver van een ander vorst heeft opge-„mopt”. Een hofnar heeft in dezen slechten tijd, die ook op vorstenhoven zijn stempel drukt, ook wel 'n bijbaantje noodig moet U maar denken.

Bovendien kan Koning David ook wel moppen bedenken en die zijn ook niet mis.

Daar heb je nou bijvoorbeeld de Groote Generaal (ook 'n zelfgekozen naam; misschien in navolging van Napoleon die zich zelf tot Keizer uitriep?) de Generaal dus van het

N.V.V.! Deze is door Koning David zelf geridderd in de orde van Towaritsch. Herhaaldelijk prijkte voor 's Heeren Stenhuis naam het zoet-klinkende woord: „kameraad”. Vanwege de goede diensten aan Koning David's onderdanige dienaar, het proletariaat, bewezen. Hij leve hoog, hij leve lang, zoo zong het Tribune-koor uit alle macht. Jammer dat de stemmen nog 'n beetje schor waren, van 't kort te voren op 'smajesteit's bevel uit-schreeuwen van: „Verrader Stenhuis!”

„Toen echter Generaal Stenhuis deze ridder-orde en serenade hooghartig af sloeg, vanwege z'n positie bij 'n ander Vorst, verzon Koning David, (misschien samen met z'n hofnar?) weer 'n andere mop en . . . het genoemde koor sloeg tegen de Generaal de brultoon aan!

Vermakelijk niet waar, de geschiedenis van de Koning, de Generaal en de Hofnar!

Nu maar afwachten de nieuwe moppen die komen zullen.

„Kommunistische” persoonsverheerlijking en Sociaal-democratische haat.

Onlangs is onze strijdmakker Herman Gorter zestig jaar geworden. Het was voor ons aanleiding tot een eenvoudige gelukwensch. In tegenstelling tot parlementscommunisten en de S.D.A.P. die deze gelegenheid aangrepen om artikelen te „wijden” aan onze jarigen vriend. We zullen zien dat hun geschrijf Gorter en het socialisme fel-vijandelijk is.

Beginnen we met „De Tribune”. Zij bevatte drie stukken, die bijna de gehele voorpagina besloegen, en allen een lofzang inhielden op: „de mensch met goddelijke gaven, een geniaal mensch, de verkondiger der proletarische waarheid, de Eénige, de onverschooten strijder, enz.

De grenzenloze onbeschaamtheid van de redactie (de Heeren Winkkoop en v. Ravenstein) die deze stukken plaatsten en daarenboven aan het hoofd der krant, blijkt wel duidelijk bij de heldendaden van genoemde Heeren toen Gorter in oppositie was in hun partij. Toen was Gorter: een zeuwiljder, een betweter, een inzichtloze verloren intellectueel, een doctrinair, een twistzoeker, enz. enz. En zijn brochures die in een der artikelen als zijn beste worden genoemd, werden toen doodgezwegen. En artikelen van Gorter over de Internationale politiek werden negen maanden lang opgehouden tot de Heeren kans hadden gezien hun principe's voor een kamerzetel in te ruimen, dus „Gorters-onzin” geen kwaad meer kon doen.”

En wat te zeggen van de schrijvers van bovengenoemde „lof”-artikelen, die indertijd tegen deze viezigheden niet zijn opgekomen en dit door hun stilzwijgen hebben gesteund? Direct voordeel is er met deze artikelen niet te behalen, dus moet er iets anders zijn!

Daarom meenen wij hier tusschen hen en ons een principieel verschil te kunnen vaststellen, n.l.: een burgerlijk individualistisch, uitgaande van den persoon, den leider, de volgzaam massa, hun beginsel, en één uitgaande van de zelfwerkzaamheid der massa, het vóórgaan, en de voorlichting, maar **niet** de dictatuur van den leider, de theoreticus, het ónze, het principe van Gorter: het kommunistisch beginsel.

Hun huidige politiek, (het knoei-parlementarisme, het aanhangen der vakbonden, de huwelijksplannen met de S.D.A.P.) moet zelfs de eerlijken, die er in de C. P. ongetwijfeld nog zijn, doen lijden aan de **persoonencultus-ziekte**.

Zóó alleen is te begrijpen datgeen wat ons en wat ook Gorter zelf, in de ooren moet klinken als de grofste vleierij. Zóó alleen is te begrijpen dat ze Gorter (en zijn strijdmakkers) in de praktische politiek met de gemeenste middelen bestrijden (of daar niet tegen opkomen, wat op 't zelfde neerkomt) en hem als persoon vereeren, ja vergoden.

Als je kans had Gorter met direkt praktisch gevolg hun politiek te bestrijden, waardoor velen van de C. P. tevens hun eere- of betaalde baantjes zouden verliezen, wij zijn er zeker van dat dan de onzakelijke, persoonlijke bestrijding met verdubbelde laster gemengd zou zijn.

Gorter's taktiek, de proletarische klasse-dictatuur zij zal ons verlossen van die geschetste individualistische, burgerlijke wereld-beschoouwing met haar persoonsverheerlijking.

De schryver van een artikel over Gorter in „De Kommunist” (het orgaan van de uit de C. P. getreden groep: „de B. K. S. P.”) maakt zich minder aan dat euvel schuldig. Echter niet omdat zijn principe's andere zijn dan die van de C. Pers. Maar alleen omdat hij het geval meer nuchter, van 'n direct zakenstandpunt beschouwt. Een opmerking zijnerzijds dat hij liever Gorter zag met duizenden aan zijn zijde, ook al zou er verschil bestaan met de B. K. S. P., dan Gorter zooals nu: „los van alles wat ook maar eenigszins op een arbeidersbeweging lijkt”, is niets dan een holle frase.

Immers de schrijver stelt vast dat „Gorter's taktiek eischte veel, té veel van de arbeiders, en toch” (wij onderstrepen) **met belangrijk veel minder kan het proletariaat niet toekomen**, wil er kans zijn op de overwinning”. Dus niet met de opportunistische 3e Internationale taktiek komt de overwinning, **wel** met Gorter's taktiek!!

Maar redeneert hij en schrijft neer: „Het is het ongeluk van den zanger der arbeiders-klasse geweest dat hij een ál te rijk mensch was. Al te rijk aan eigenschappen van gemoed en verstand, om de politicus te kunnen zijn van een proletariaat zoo arm aan inzicht en begeeren als dat van West-Europa”.

En omdat dus, Waarde de Kadet en medestanders volgens Uw overtuiging het proletariaat **niet overwinnen kan**, wijl ze niet **kan** willen (volgens Uwe, **niet** ónze meening!) Gorter's taktiek zoude ge U dus terug moeten trekken uit de beweging, zeggend: onze zaak is verloren! Maar neen, ge vormt niettegenstaande Uw vreeselijke overtuiging, een politieke groep. Gevolg: De B. K. S. P. heeft een wanhoopstaktiek. In wezen dezelfde taktiek als de C. P.: parlementarisme, handhaving van de vakbonden (een deel er van als revolutionair voorgesteld notabene!), eenheidsfront, arbeidersregering. In wezen een kleine onmachtige S.D.A.P.!

En ge betreurt dan nog dat Gorter niet mee doet aan Uw schijnsucces-politiek. „Gorter staat thans alleen”, schrijft ge, maar vergeet de wensch uit te spreken dat Gorter's taktiek (met belangrijk veel minder kan het proletariaat immers niet toekomen, stelt ge vast!) spoedig door het proletariaat zal worden toegepast. Zie, dat noemen wij de politiek zien als 'n zaakje.

Zoo is ook dit artikel van zijn frase-manteltje ontdaan, slechts een slappe, moede poging om den persoon en den dichter Gorter, los te maken van den strijd en hem dan op 'n voetstuk van schijngloed te plaatsen. De poging is glansrijk mislukt want Gorter's zang is Gorter's taktiek.

Dichter en Strijder, die Eenheid is de Herman

Gorter van óns, de Gorter van de arbeiders-klasse.

Rest ons de schrijverij van meneer A. M. de Jong. Deze verwaande kakelaar die een bundel revolutionnaire verzen durft samenstellen zonder er zelfs Gorter's naam maar in te noemen wil zijn hart. zijn ook al **dankbaar** hart „warmen” (brrr wat gelijken die dankbare harten toch koude stenen!) aan „Mei”. Maar alleen aan „Mei”. De rest („Pan”, Klein-Helden-dicht, de andere verzen!) is geen duit waard. Maar vergeet U niet, hier is de litterator aan het woord. Zijn dankbare hart zingt het uit: „Zijn (Gorters) hartstochtelijk aanhangen van het Marxisme, heeft zich nooit kunnen verzoenen met zijn dichterhart”.

Haat tegen 't Marxisme is hier duidelijk merkbaar. Het is de S. D. A. P. die het in naam van de „poëzie” bedrijft!

Dit alles zal in 't niet verzinken, met de overwinning der arbeidersklasse, door Gorter's, door ónze, door de kommunistische taktiek! De zekerheid van deze overwinning, van de juistheid der K. A. P. taktiek is de band die ons met Gorter bindt.

Vandaar dat dan ook wij, maar ook alleen dan wij kommunistische arbeiders, het recht hebben Gorter een eenvoudige gelukwensch aan te bieden!

Arme Zondaars!).

Het geschiedde in Brabant in den jare 1924 des Heeren:

'n Juffrouw koopt bij 'n boekhandel een boekje van Lord Lister. Ze verzoekt een stuk papier om het te omkwikelen want ze moet... naar de kerk.

De boekhandelaar een vriendelijk man verschaft het en vraagt tevens: of God in de kerk misschien niet door 't papierje heen kan kijken. De juffrouw blijft het antwoord schuldig.

Pastoorje komt „De Tijd” koopen. En vraagt tevens ook 'n Lord Lister.

Boekhandelaar is lichtelijk verbaasd, maar herinnert zich opeens dat heer Pastoor een der „voorlichters” der menschheid is, en denkt hij zal 't daar voor noodig hebben.

'n Andere „voorlichter” stelt blijkbaar ook belang in de groote avonturen van de beroemde gentleman-inbreker Lord Lister, bijgenaamd John Raffles. Als reden daarvan zegt hij den boekhandelaar, een verzetje noodig te hebben na een zware speech over anti-militarisme. En... Henk Eikeboom koopt ook 'n Lord Lister.

!) Van het vorige nummer wegens plaatsgebrek blijven liggen.

De K. A. P. en onze Taak.

De K. A. P. is dus op 't moment internationaal zeer zwak. De nieuwe Komm. Arb. stemmen die wij vernemen, zooals in Denemarken, zijn van geen groote betekenis tegenover het feit dat de partijen en de Arbeidersbonden kleiner worden; en hoewel dit in de eerste plaats zijn oorzaak vindt, in de zwakte, in het niet strijden van het geheele proletariaat, door de momentele, iets betere toestand van het wereldkapitaal, is toch ook een belangrijke reden: de nog steeds gesplitste groepen in „Essensche” en „Berlijnsche” richting.

Ook Nederland heeft zijn splitsingen gehad en heeft ze nog. De aanleiding hiertoe moet gezocht worden in de, indertijd, dogmatische pro-„Essen” politiek van de K. A. P. N.-functionarissen.

De K. A. J. heeft zich met deze zaak ernstig ingelaten, en de touden van beide richtingen in 't licht stellend, zich vóór de wedervereeni-

ging ingespannen. Immers de partij in Nederland werd als partij, zóó beheerscht door de geschillen dat zij haar taak: Vaststelling en in praktijk brenging van een Kommunistische Arbeiders taktiek, gebaseerd op de klassen-verhoudingen in Nederland, niet bij machte was, en gedeeltelijk ook onwillig bleek, uit te voeren.

Intusschen, daar de splitsing een feit bleef, en de partij steeds onmachtiger scheen, waagde de K. A. J. op dit terrein eenige voorzichtige stappen. Het artikel aansporend tot solidariteitsstaking voor de textiel-arbeiders was daarvan het gevolg. o.a.

Het waren slechts schuchtere pogingen: ja zeker! maar kon het anders, waar de K. A. J. tot nog toe gemeend had, dat de partij een goede taktiek zou voeren en dat zij, de K. A. J., onder de **jongeren** agitatie zou brengen?

Nochtans werden deze pogingen door de K. A. P., laat staan door de „Essensche” groep (zich ook K. A. P. N. noemend) niet met vreugde begroet. Naast de „principiele”, moeten ook allerlei kleine motieven geleid hebben tot de ingenomen, starre, afwijzende, ja dikwijls vijandelijke houding tegen de K. A. J. Alleen van de Afd. Amsterdam ontving de K. A. J. moreele steun.

De toestand der partij werd steeds meer ingewikkeld. Groepen die het eens waren over de taktiek bleven toch gescheiden, wijl ze het b.v. oneens waren inzake de taak der functionarissen. Groepen die het omtrent dit laatste wel eens waren, maar **niet** inzake de taktiek, bleven bijeen.

Zoo werd de K. A. P. beweging tot werkeloosheid gedoemd. En zij is heden blijkbaar even onmachtig om zich in den klassenstrijd te begeven.

* * *

Vandaar dat de taak van de K. A. J. nu dubbel zwaar wordt. Enerzijds moet zij, de eenige zelfstandige, de eenige werkelijke revolutionnaire jeugdvereniging in Nederland, het jeugdproletariaat wakker schudden, anderzijds moet zij verrichten wat de K. A. P. nalaat te doen.

Vandaar dat de activiteit van elk lid afzonderlijk, **verdubbeld** moet worden. Nu komt het er meer dan ooit op aan, nu zooveel ons in den steek laten, nu de K. A. P. die de groote makker moest zijn waarop wij jongeren konden steunen, zoo zwak is, in deze crisis-periode der revolutionnaire beweging is het meer dan ooit noodig dat wij volharden; elk op zijn beurt, het voorbeeld voor zijn makkers!

Het communisme trouw, door trouw de kommunistische organisatie. Het communisme trouw door een kommunistische. een klasse-strijd-taktiek!

Niet mag de K. A. J. ontaarden tot een alléén maar theoretiseerende groep. **Niet** mag de K. A. J. een alléén zichzelf opvoedende organisatie zijn.

Middelen moeten gevonden worden om ons midden in den klassenstrijd te werpen. **Kommunistische** middelen. Door de zwakte van de K. A. P. **thans** éerst de gezamenlijke klassebelangen, dan de bijzondere jeugdpropaganda.

Geen opsluiting in-onszelve: Maar bij elke strijd van de proleten, onze taktiek gepropageerd, ze voortstuwend in Kommunistische richting, ziedaar onze taak. Als 't kan met de K. A. P., als 't moet alléén steunend op eigen kracht en durf. Wij zijn de vurige jeugd! Vooruit dan makkers!!

POLEMIEK.

We ontvingen den volgende brief:

Redactie De Baanbreker.

W. K.,

Het verheugt mij zeer, dat gij uwe lezers inlicht over het anarchisme, want al is niemand verplicht anarchist te worden, een revolutionnair dient het toch te kennen.

Wanneer gij echter uw lezers inlicht over het anarchisme, dan kan dit toch uitsluitend de revolutionnaire beweging ten goede komen, als gij dat juist doet. En wanneer u nu schrijft, dat de anarchisten van geweld in klassenstrijd niets willen weten en slechts zouden zijn voor zelfverdediging van het individu, zoo is dat onjuist. In de eerste plaats kan ook geweldloosheid een vorm van zelfverdediging zijn. De geestelijke weerbaarheid is het beste wapen, wanneer men fysiek het zwakst is. Maar vooral moet gij wel begrijpen, dat gemeenschappelijke verdediging der bedrijven, als ook een individuele en gemeenschappelijke strijd tegen de bourgeoisie mogelijk is zonder dictatuur, zonder rood-leger-los-van-de-arbeiders. Waartoe die macht, die dictatuur, dat roode leger als machtsinstrument van een regeering leidt, ervaren heden ten dage uw partijgenooten in Rusland, tegen wier vervolging uw Duitse partijgenooten zeer scherp protesteerden. (Zie een der e. v. Nrs. van De Vr. Sam.). Dat er nog iets anders mogelijk is dan dictatuur en rood militarisme bewijst het boek van Arschinoff: Die Geschichte der Machnobewegung, 2 M. Rudolf Oestreich, Bëdikerstr. 30, Berlin!).

Dit is natuurlijk geen polemiech doch slechts een persoonlijk schrijven, dat alleen bedoelt aan te toonen, dat men onverschillig of men een zaak wil propageeren of bestrijden, moet beginnen ze te kennen.

Kgr.

ALBERT DE JONG.

Dat dit stukje een persoonlijk schrijven zou zijn, komt niet overeen met wat de Jong boven zijn brief zet, n.l. Redactie „De Baanbreker”. Wij publiceren het daarom, omdat wij meenen, dat zulk soort goedgemeende raadgevingen ook onzen lezers van pas kunnen komen.

Men zal moeten toegeven, dat de inzender zich het wel wat zeer gemakkelijk maakt met zijn klakkeloos neergeschreven beweringen. Want — waar zijn zijn voorbeelden, zijnbewijzen?

Hij zegt, dat het **onjuist** is, dat de Sociaal-Anarchisten van geweld in den klassenstrijd niets willen weten, maar zegt zelf evenlater: dat een gemeenschappelijke verdediging der bedrijven, alsook een individuele („De B.”) en gemeenschappelijke strijd tegen de bourgeoisie mogelijk is, **zonder dictatuur**, zonder rood-leger-los-van-de-arbeiders („De B.”)

De Jong moet maar eens duidelijk uiteenzetten. **hoe** hij denkt, dat het proletariaat de bedrijven zal bezetten zonder geweld. De arbeiders, voor zoover ze niet werkeloos zijn, bezetten dagelijks de bedrijven, maar-georganiseerd bezit er van nemen, alsmede van alle officieele gebouwen, van alle kapitalistische instellingen, zooals de banken, de post, de telegraphie, de kazernen de politiegebouwen, de scholen enz, dus kortom van den staat en het economisch raderwerk (waarna dit raderwerk weer zal moeten werken, maar dan op een anderen grondslag, den **communisten**) dat is de proletarische opstand,

!) Ik meen ook verkrijgbaar bij H. Eikeboom, Rijnstr. 52. Prijs f 1.60.

de revolutie, die de bourgeoisie zal propeeren te onderdrukken met het geestelijke wapen-of met het brutaalste geweld, lezer?

Wat anders is het, dit thans, nu de opstand nog voorbereid moet worden, het geestelijke wapen, d.w.z. het werken aan de klassebewustzijnsontwikkeling van het proletariaat, zeker gebruikt moet worden. Tijdens en na de revolutie is het omvormen van de gedachten, het zich losmaken van de burgerlijke ideologie en het doordringen worden van de communistische gedachten, het voornaamste.

De inzender begaat verder dezelfde grove brutaliteit als de geheele Internationale Bourgeoisie tezamen met de "arbeidersorganisaties" van Noske-Ebert-Troelstra tot aan de pacifistische anti-militaristen toe.

Wat Sovjet-Rusland weer moest overgaan tot het opbouwen van Kapitalistisch Rusland, vindt immers juist zijn oorzaak daarin, dat Sovjet-Rusland een hevige blokkade, alsmede de lasten van hetzelfde leger van vijanden, waaronder de anti-geweldsmensen als Alb. de Jong, te verduren had, terwijl de hoop, die aanvankelijk bestond, n.l. dat het West-Europese Proletariaat het Russische voorbeeld zou volgen, niet in vervulling is gegaan.

Te schreeuwen over een mislukking, waarvan men zelf heeft meegewerkt, is minderwaardig.

Lectuur over de revolutionaire organisaties en de middelen van de wereldrevolutie kunnen we Alb. de Jong ook zeer goed aanraden o.a. "De Wereldrevolutie" door H.Gorter, in Staat en Revolutie door Lenin.

Wie moet in de bajes?

De vakbondsleiders hebben tezamen met de vertegenwoordiger van onze uitbuiters mijnheer Jurrema van 't Armbestuur, middelen beraamd, om de werklozen die door hun ellende tot persoonlijk geweld gedreven worden, op de gemakkelijkste en vlugste manier in de gevangenis te werpen. De "armbezoekers" moeten onbezoldigd rijksveldwachter worden en de politierechter moet strenger straffen.

Ook de federatie deed mee aan deze conferentie maar gaf (zeker van revolutionairederigheid!) mildere middelen aan, n.l. rouleering van ambtenaren.

Wie hooren nu eigenlijk in de bajes: die gemeene werklozen zág, of die fesoenlikke vakbondsleiders?

Op 'et slagveld niet gestorven
en toch wel,
in de grootste strijd verguizeld,
in de hel.
Overal gewond, gekerft,
in de hel.
Kou en kilheid om haar henen,
in de hel.
Zal er niemand om haar weenen
en toch wel.
Veel getrapt, en veel geslagen:
Een van het Proletariaat,
Zullen wij je eenmaal wreken,
Lieve, Lieve kameraad.

14 December 1924.

A. S.

we mogen nu alleen nog maar vragen stellen. En daarbij hebben ze ons dan nog reeds door de politie de verg. uit laten werpen.

Op 'n congres van de Syndicalistische vakver. einde 1924, hebben wij kans gezien tegenover Souchy (seer. Synd. Intern.) ons standpunt te verdedigen in de 15 min. die we kregen.

Wat de jeugd betreft deelen we mede dat we het eens zijn met jullie standpunt n.l.: vóór een aparte jeugdorganisatie.

Van de "Essensche"-richting moeten we niets hebben. We hebben het program der Duitse K. A. P., Berlijnsche richting vertaald en het ook als het onze aangenomen.

Alleen de uitspraak der Esseners: "Het kapitalisme bevindt zich in zijn doodscrisis", een holle napraterij van de op zich zelf juiste — door Rosa Luxemburg verder ontwikkelde — Marxistische waarheid, kan absoluut niet als grondslag dienen, als deze uitspraak niet door de kapitalistische ontwikkeling onomstootelijk bewezen wordt.

Wij verklaarden de Essensche kameraden, dat wij ons in den strijd: Essen-Berlijn verder niet willen inlaten. Wij zijn kommunisten. Antiparlementariërs. Voor Bedrijfsorganisaties. Voor de revolutionaire raden. Voor de dictatuur van het proletariaat.

We erkennen de noodzakelijkheid van den staat als overgangsvorm naar de klassenlooze kommunistische maatschappij.

We zullen ook met het proletariaat, wiens strijd om kwesties van den dag, steeds als **klassenstrijd** te beschouwen is, solidair zijn."

In de laatste ontvangen brief lezen we o.a.: "Iets anders is het of de tegenwoordige crisis absoluut met den dood van het kapitalisme moet eindigen. Schrijf ons jullie meening daar omtrent dan zullen wij jullie weder antwoorden"

Partijgenoot Luteraan ernstig ziek.

P.g. B. Luteraan is zwaar ziek. Hij ligt in 't Wilhelminagasthuis in de gevaarlijkste barak, n.l. de typhusafdeling. Waarschijnlijk heeft hij buik-typhus en bovendien een aantasting van de longen. Zekerheid daaromtrent is er niet, trots dat hem tot heden (2 April) drie maal bloed is afgetapt. Hij is zeer vermagerd en zijn lichaam schijnt zeer zwak.

Toch straalt de ouwe energie nog uit zijn oogen. Zijn aangezicht getuigt van groote wilskracht. Hij uitte nog onlangs het plan met zijn tegenstanders eens goed af te rekenen.

Moge het zijn, dat wij het niet in zijn plaats behoeven te doen.

Het verschijnen van "DE BAANBREKER".

Wij deelen mede, dat, indien de tegenwoordige financiële toestand niet beter wordt, het op tijd verschijnen van onze krant niet mogelijk is. Ook dit nummer is weer veel te laat.

De krant zal dus uitkomen op ongeregelde tijd, n.l. dan, als er geld is. De abonnementsprijs blijft 70 cents per 6 nummers.

Wie gesteld is op 't verschijnen van "De Baanbreker", sture ons geld! Het is het geringste offer, wat de strijd van ons eischen kan.

DE ADMINISTRATIE.

3e ZESTAL

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jongeren

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 2292 - AMSTERDAM

Abonn. bij vooruitbetaling f 0.70 per 6 nummers franco
Propaganda-nummers 5 cent

DE STRIJD IN DE ROTTERDAMSCH METAALINDUSTRIE

De rol der moderne leiders.

Begin September verademden de leiders der moderne Metaalbewerdersbond, want zij hadden, dank zij hun "taktisch onderhandelen" weer eens een strijd vermeden. Hun mooi geschetter over de wederinvoering van de 48-urige werkweek moesten zij weer wat inhouden en daarvoor verkregen de arbeiders van de Scheepswerf "Nieuwe Waterweg" en van de Droogdok Maatschappij een onbeteekende loonsverhoging. De konfessioneele (Christelijke, Katholieke en z.g. Neutrale) metaalbewerdersbonden handelden in gelijken geest, met dit verschil, dat zij meer openlijk verklaarden, zich gaarne te onderwerpen aan overwerkvergunningen van s'heeren christelijke ministers. Daarvoor konden zij dan ook een pluimpje in ontvangst nemen van baas Colijn, die in "De Standaard" schreef, dat deze bonden weer eens hebben getoond, aan hun roeping van bewandelaars van 's Heeren Weegs (de Christelijke Bourgeoisregering) gehoor te kunnen geven.

In "De Strijd" van 12 September kon men lezen, hoe voor de moderne leiders de vork in den steel zat: "De zaak is", zoo schreven ze, "dat de dag, waarop de kerkelijke arbeiders niet zullen toelaten, dat de Christelijke vakverenigingen uit roeping de 48-urenweek verwanselden, de dag is, waarop de strijd fel en scherp gestreden kan worden."

Deze dag echter kwam niet, maar wel de dag, waarop de werklieden van P. Smit Jr. het werk **spontaan** neerlegden, spontaan, zonder daarin eerst hun leiders te kennen. Dit was begin October. Tot 1 October had de Metaalbond de vergunning, te laten overwerken tot 53 uur per week, terwijl deze bond had toegezegd op dien datum den werktijd in te korten tot 51 uur. Echter vroegen en verkregen de heeren metaalfabrikanten weer vergunning om 53 uur te laten werken. De arbeiders protesteerden eerst nog, maar matigjes, maar toen ze loorden, dat de patroons van plan waren, de kerkelijke arbeiders eerst voor zich te winnen, om zodoende elk verzet geheel te breken, liepen zij spontaan de fabriek uit, maar . . . eenmaal gewend als ze dit waren, liepen ze naar hun andere heeren, de leiders.

De bonzen, ja, wat konden die toen anders doen, dan zich voor den schijn achter deze staking scharen. Twee weken

later brak de staking bij Wilton uit, want Wilton wilde hetzelfde spelletje spelen als zijn collega-uitbuiters. De moderne leiders konden hier ook natuurlijk niet anders, want bij Smit staken en bij Wilton direct de verslechteringen aanvaardden zou te veel in de gaten gelopen hebben. Maar ze hebben het toch voor elkaar gekregen, de bedriegers. Binnen vier dagen, na het uitbreken van de staking bij Wilton werden de stakingen opgeheven met deze resultaten:

53 uren werken per week, een onbetekende loonsverhoging,
100 slachtoffers en het spontaan verzet der arbeiders gebroken.

De moderne leiders juichen desniettemin over "hun" bereikte resultaten. En deze gevaarlijke judassen worden nog door de arbeiders erkend als hun leiders. De arbeiders zelf wilden niet de fabriek weer in, zonder vooraf de verzekering te hebben, dat zonder één uitzondering allen weer aan 't werk gesteld zouden worden. Maar in vergadering wisten de leiders het zoo handig aan te leggen, dat er, toen het op stemmen aankwam, alleen gestemd werd over het opheffen der staking, **zonder verder te spreken over de rancune naatregelen** waarvoor zij dan ook een meerderheid verkregen. Thans verschuilen zij zich achter het feit, dat zoodra de ijsbreker voor Finland af zou zijn geweest, er toch eenige arbeiders ontslagen zouden worden. Ze probeeren deontslagenen wel nog even in bescherming te nemen, door in "De Metaalbewerker" van 7 November te schrijven: "Maar absoluut gelogen is het, dat zij, anders dan door overreding gepoogd zouden hebben, de onderkruipers van hun ongelijk te overtuigen". M.a.w.: lieve patroons, onze menschen hebben heusch niet hun handen uitgestoken naar de onderkruipers, maar zich als fatsoenlijke stakers gedragen. En zulke taal slikken modern-georganiseerden nog!

Eenige ploegen toonden eerst nog lak aan hun bond te hebben, en gingen, toen van die ploegen eenigen werden ontslagen, niet aan 't werk, maar "na een paar dagen was alles weer geregeld". "Hè, hè, gelukkig", kan een kritisch lezer van de artikelen van "De Strijd" en van "De Metaalbewerker" (moderne) tusschen de regels door lezen.

Van hun 48-urenweek is nu niets over-

gebleven dan een holle frase.

In "Het Volk" van 30 September schrijft Danz, leider van den modernen metaalbewerdersbond: "Hiermede (het genoegen nemen met een regeling, die er op neer komt, dat de metaalbewerders 51 uur per week zullen werken tot 1 Jan.) heeft onze organisatie getoond, rekening te willen houden met de moeilijkheden, die uit de wereldcrisis voortspruiten".

Hieruit spreekt dus duidelijk de bereidwilligheid der moderne leiders, met en voor de Bourgeoisie de moeilijkheden te overwinnen, uit de crisis ontstaan.

De metaalbaronnen weten wel, dat zij zulke "arbeiders"organisaties goed kunnen gebruiken. Het bereiken van hun doel, zich uit de crisis te redden, mede door het proletariaat steeds verslechteringen op te leggen, wordt door hen vergemakkelijkt. Maar vast staat, dat het proletariaat **niet moet dulden**, dat het gebruikt wordt als ladder, waarlangs de Bourgeoisie weer omhoog wil klimmen. Verzet tegen elke verslechtering! Maar dan zelfstandig, dus over de hoofden der misleiders heen, zelf-actie! Tegelijk met elken strijd afrekenen met hen, die mooi kunnen praten in de vergaderingen en je tegelijk verkopen aan de Bourgeoisie! Overboord met het strijdbreken middel "localiseering", maar uitbouwen, solidariteitsstakingen!

Leiding, zeker! maar dan uit je midden gekozen stakings-comité's, comité's van actie! Met als doel: verzet tegen de Bourgeoisie, verzet tegen haar herstel, verzet tegen de heele in elkander zakkende chaos! Dus verzet, tevens van politieke betekenis, waarbij de industrieel het proletariaat (in plaats van omgekeerd) zullen bidden, met ze te confereren om een "schikking" te bereiken. Maar dan begrijpen, de grootheid van je taak: bedrijfsbezetting met al haar consequenties. Dan volhouden, macht tegenover macht stellen, en de overwinning bevechten!

WERKLOOZEN! OPGEPAST!

Wethouder Vos deelde tijdens de behandeling van den werklozensteun in den A'damschen gemeenteraad mede, dat óók de federatiebestuurders wel kwamen verzoeken dezen of genen werkloze voor steun "af te voeren", daar hij niet meer in aanmerking kwam. Van de federatie ontkenning noch protest.

De federatieleiders fungeeren blijkbaar dus evengoed als de moderne vakbondsleiders voor betaalde spionnen (van de

27 Febr. 1901.

BETSY HILLESUM.

10 Dec. 1924.

Zij is op 23 jarigen leeftijd een der vele slachtoffers geworden van deze ellendige samenleving. Zij, een onzer medestrijdsters moest ons zoo plotseling verlaten. Zij die getoond heeft een mensch te zijn, zij kon den vreeselijken druk van het maatschappelijk monster niet meer dragen.

Ze kan aan den grooten slag die het Proletariaat dit monster eens zal toebrengen zelf niet meer deelnemen. Maar ze heeft toch nog het geluk gehad eenige jaren actief deel te nemen aan de voorbereidselen hiertoe.

Daar vandaan de gelukkige trek op haar Eeuwig Rein gelaat, wat ik nog zag, toen zij niet meer was.

Ik heb nog nooit zoo iets schoons gezien! Het moet niet moeilijk zijn te sterven, als men geleefd heeft, geleefd voor de Nieuwe Menschheid.

Onze Medestrijdster. Ons Voorbeeld!

Met Betsy Hillesum verliezen wij in de eerste plaats een trouwe kameraad. Een groote propagandiste was zij niet. Haar afkomst, haar opvoeding, omstandigheden en omgeving, maakten haar karakter gesloten. Maar haar beginselvastheid, haar zekerheid was daarentegen een groot voorbeeld voor ieder die haar kende.

Bets is mede-oprichtster der K. A. J. Onder den oproep tot de oprichtingsvergadering stond bij de drie namen, de hare.

De pogingen tot het uitgeven van "De Baanbreker" waren haar een groote vreugde. Zij voerde later de administratie.

Ze was, hoewel geen lid van de redactie, een trouwe medewerkster, door het beoordeelen der stukken vóór zij in de krant kwamen.

Bets was Secretaresse en ook 'n poosje voorzitter der K. A. J.

En nu is zij van ons heengegaan, niet uit vrijen wil maar als slachtoffer van het kapitalisme, wijl zij te zwak, te ondervoed was om de aanval van griep te weerstaan.

Uit vrijen wil had zij ons nooit verlaten en daarom heeft ze thans haar plaats in onze gedachten, Bets, die onder **alle omstandigheden** kommunist gebleven is, naast de vele andere proletariërs die gevallen zijn als slachtoffers van het kapitalisme.

Geen laatste groet, geen afscheid is hier op z'n plaats. De hand die je in de onze geslagen hebt, blijft in de onze. De steun die je ons gegeven hebt, blijft onze steun.

Zoo blijf je voor ons: Betsy Hillesum onze medestrijdster, Betsy Hillesum ons voorbeeld!!
DE REDACTIE.

Denemarken.

We ontvingen van de "K. A. P. in Denemarken", verschillende brieven met organisatorische en politieke inlichtingen. Zeer uitvoerig. Voor 't oogenblik schrijven we wegens plaatsgebrek, slechts het volgende af:

"De K. A. P. bestaat uit eenige arbeiders. Propaganda is zeer moeilijk. De massa volgt de soc. dem. en de vakbonden. De werklozen kunnen hier worden zoet gehouden met allerlei kleinigheden. Het proletariaat begrijpt niet dat de z.g. afschaffing van de dienstplicht voor hem geen voordeel is. Terwijl toch duidelijk in de wet te lezen is dat het vrijwilligerscorps vooraf voor "orde en rust" zal moeten zorg dragen.

De Moskou-"kommunisten" trachten ons in miskrediet te brengen door ons voor te stellen als politie-provocateurs (Wijnkoop verstaat dus blijkbaar niet alleen dat kunstje, red. de B.). Debat op de Opeb. Verg. is opgeheven;